

εἰς ἀπόστασιν πεντακιτηλίων μέτρων. Ἄν δ' περικτηρητῆς εὐρίσκειται μεταξὺ τῆς φωτιστικῆς συσκευῆς καὶ τῶν φωτιζομένων ἀντικειμένων, διακρίνει τοιαῦτα κείμενα καὶ εἰς ἔτι μεγαλητέραν ἀπὸ τοῦ προβολέως ἀπόστασιν.

Διὰ ἔτι μεγαλητέρων ἡλεκτρομηχανῶν Gramme καὶ διὰ προβολέως Mangin 90 ὑπερκομέτρων διαμέτρου, ὅτε ἡ ἔντασις τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτὸς ἀνέρχεται εἰς 4500 μονάδας Carcel, κατέστησαν ὁρατὰ εὐκρινῶς κτίρια μέχρις ἀποστάσεως δεκακιτηλίων μέτρων. Τέλος φάρος πρωτοπαγῆς, φέρων ὡς φωτεινὴν ἐστίν ἡλεκτρικὸν φῶς ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων καὶ ὑποτιθέμενος εἰς τοιοῦτον ὕψος, ὥστε ἡ ὁρατὴς νὰ μὴ παρεμποδίζεται ὑπὸ τῆς σφαιρικότητος τῆς γῆς, καθίσταται ὁρατὸς μέχρις ἀποστάσεως 150 νηυτικῶν μιλίων.

Εἰς πάσας τὰς ἐκτεθείσας ἐφαρμογὰς τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτὸς, γίνεται ἰδίᾳ χρῆσις αὐτοῦ ἕνεκα τῆς πρωτίστης ιδιότητος, ἣν ἰδίᾳ τὸ φῶς τοῦτο κέκτηται, τουτέστιν ἕνεκα τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἐντάσεως, ἥτις ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον καὶ παράγεται διὰ φωτεινῆς ἐστὶς κατεχούσης ἐλάχιστον χώρον. Ἀλλὰ πρὸς φωτισμὸν μεγάλων ἐκτάσεων, οἷον πόλεων κτλ. τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς δὲν δύναται νὰ χρησιμεύῃ ὑπὸ τὴν μορφήν μοναδικῆς ἰσχυρᾶς ἐστὶς, ἀλλὰ δεῖν νὰ κατατμηθῇ καὶ νὰ υποδικαιρεθῇ, ὅπως διανεμηθῇ εἰς πολλὰ σημεῖα καὶ φωτίζει ὅσον ἔνεστιν ὁμοιομερῶς πᾶντα τὰ μέρη τῆς ἐκτάσεως, ἥτις πρόκειται νὰ φωτισθῇ. Τὸ ζήτημα τοῦτο, τῆς υποδικιρέσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτὸς, ἀπησχόλησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον πληθὺν ἐπιστημόνων, καὶ σήμερον ἔτι δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐλύθη τελείως καὶ πρακτικῶς. Οὐχ ἦττον ἐν τῇ Ἐκθέσει ὑπάρχον συστήματα ἀρκούντως τέλεια καὶ ἐφαρμόσιμα, εἰς ὧν τὴν περιγραφὴν θὰ μεταβῶμεν πρόσεχῶς.

Τ. Α. Ἀργυρόπουλος.

ΤΟ ΠΑΓΩΤΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. *

ΔΥΟ ΕΥΤΥΧΙΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ.

Μία ἐβδομάς παρήλθε.

Ἡ Καικιλία μετὰ σπουδαίαν κρίσιν, εὐρίσκειτο εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀνταρρώσεως, ἐξηκολούθει δὲ πάντοτε προσφερομένη πρὸς τὸν Βροῦτον ἀγερώχως, καίτοι οὗτος ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν ἐνδιαφέρον καὶ οἶκτον. Οὐχ ἦττον τὸν συνεπάθησεν ὁ κόμης, ὅστις τῷ ἐπρομήθευσε δύο πελάτας ἐκ τῆς αὐλῆς, καὶ νυδύνησε μάλιστα νὰ τῷ ἐπιδείξῃ καὶ τὴν προτομὴν τῆς μυ-

* "Id. σελ. 886.

στηριώδους κυρίας, ἥτις πρό τινων ἡμερῶν ἐπολλαπλασίαζε τὰς ἐπισκέψεις της.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ κόμης προσεκάλεσε τὸν Βροῦτον εἰς γεῦμα μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἐντελῶς πλέον ἰαθείτης. Ὁ Βροῦτος ἐδέχθη.

Τὸ γεῦμα ἔλαβε χώραν ἐν τῷ τῆς Καικιλίης δωματίῳ. Ἡ νεᾶνις σχεδὸν δὲν ἔφαγε, ἀλλ' ὁ κόμης τὴν ἀνεπλήρωσε φιλοτίμως. Ὁ δὲ Βροῦτος καίτοι θαυμάσιος ἐκ τοῦ θαυμασίου κάλλους τῆς Καικιλίης δὲν ὑπελείφθη τοῦ κόμητος. Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Καικιλία ἀπεσύρθη, ὁ δὲ κόμης καὶ ὁ Βροῦτος ἔμειναν καπνίζοντες μέχρι τῆς ὥρας τοῦ τείου.

Ὁ καμπανίτης ἔκαμε τὸν κόμητα φλύαρον.

— Εἰσθε πλούσιος, ἰατρέ; — εἶπεν εἰς τὸν Βροῦτον διὰ μελιρρύτου φωνῆς. — Ὁχι! ἀπεκρίθη ὁ Βροῦτος, δὲν ἠξεύρω ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὰ χρήματα τοῦ μακαρίτου θείου μου ἐτελείωσαν.

— Εἰσθε ἑγγαμος;

— Πρόκειται νὰ γείνω.

— Πῶς, πρόκειται;

— Μάλιστα, πρόκειται νὰ νυμφευθῶ. Ὑπέστην τὰς πρώτας ἀπογοητεύσεις. Ἡ κόρη, ἣν ἠγάπων, ἐκλάπη. Τώρα δὲ περιμένω, ἀλλ' ἐξετάζω τὸ κρηνίον μου κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Γάλλ διὰ νὰ ἶδω ἐὰν εἶμαι προωρισμένος διὰ γάμον.

— Καὶ τί σὰς ἀπαντᾷ τὸ κρηνίον σας, κύριε Βροῦτε;

— Ἀπελπισία! Μόνον ὑπομονὴν ἔχω, ἀλλὰ προσπαθῶ διὰ τῆς ἀντατροφῆς νὰ ἀποκτήσω τὰς ἄλλας ἀρετάς, ὧν στεροῦμαι.

— Ἐὰν ἔχετε τὴν ὑπομονὴν, μὴ ζητεῖτε ἄλλην συζυγικὴν ἀρετὴν. Δι' αὐτῆς καὶ μόνης θὰ εἴσθε πρότυπος σύζυγος.

— Νομίζετε; ἀλλὰ νομίζω ὅτι σύζυγος, στερούμενος ἰσχυροῦ χαρμηκτικῆρος...

— Αὐστηχῇ! θέλετε λοιπὸν νὰ φέρετε τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν οἰκίαν σας; ὑπομονή, διάκρισις, ὑποταγὴ, μυωπία, ἀγαθοσύνη, ἰδοῦ...

— Διάβολε! οὐδὲν ἔχω τῶν προσόντων τούτων.

— Ἐχετε τὴν ὑπομονὴν, καὶ ἀρκεῖ ἰατρέ. Ἀλλὰ, ποῖα προτερήματα ζητεῖτε εἰς τὴν σύζυγόν σας;

— Τὴν κόμην ἐρυθράν.

— Μπά! ὡς τῆς Καικιλίης!

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἤθελον νὰ κάμω ὑπαινιγμούς. Ἀλλ' ἡ ιδέα ἔως ἐγεννήθη ἐκ τῆς θαυμαστικῆς κόμης τῆς κυρίας θυγατρὸς σας.

— Καλὰ. Ἡ ἐρυθρὰ κόμη εἶνε δι' ὑμᾶς χρυσὴ κόμη. Ἐπειτα δέ;

— Ἐπειτα ἀγαπῶ ὠρχίαν λευκὴν ἐπιδερμίδα, μελκνοὺς ὀφθαλμούς, ῥόδινα χεῖλη καὶ ἐλεφαντίνους ὀδόντας.

— Ὡς ἡ Καικιλία λοιπὸν, εἶπε πάλιν ὁ κόμης.

— Εἶνε ἀληθές, ἡ δεσποινὶς ἔχει πάντα ταῦτα, διότι εἶνε ὠραία. *Επειτα μοὶ ἀρέσκουν αἱ νεάνιδες, αἵτινες ἔχουν λιγυρὴν τὸ σῶμα, ἀγέρωχον τὴν κεφαλὴν, καὶ φιλοδωροῦν ὅτε μὲν μειδιάματτα, ὅτε δὲ μαστιγώσεις, ἀσπάζονται καὶ δαγκάνουσι.

— Μὰ τὸν θεόν, ὁμιλεῖτε περὶ τῆς Καικιλίας ἱατρὲ !

— Συγγνώμην, κύριε κόρη. Δὲν τολμῶ νὰ κάμω ὑπαινιγμοὺς, ἀλλὰ χαίρομαι διὰ τὴν καλλισθησίαν μου.

— Νὰ χαρῆτε διὰ τι καλλίτερον, κύριε Βροῦτε. Ἡ Καικιλία ἔχει καλὴν προῖκα. Ἡ δὲ βασιλομήτωρ Οὐρράκα, ἥτις τὴν ἀγαπᾷ ὑπερμέτρως, θὰ τῆς κάμῃ ὠραῖα δῶρα κατὰ τὸν γάμον τῆς. Ἡ θυγάτηρ μου θὰ πλάσῃ καλὴν πελατεῖαν ὑπὲρ τοῦ εὐτυχοῦς ἱατροῦ, ὅστις θὰ τὴν νυμφευθῇ, τὴν θέσιν διευθυντοῦ νοσοκομείου, τὴν εὐνοίαν τῆς αὐλῆς καὶ τὴν προστασίαν μου.

— Πάντα ταῦτα εἶνε πολὺ ὠραῖα, εἶπεν ὁ Βροῦτος. Ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς νυμφεύεται ἱατρόν ;

— Ὑπάρχει σχέδιόν τι τοιοῦτον, ἐὰν ὅμως ὁ ἱατρὸς ἐκεῖνος ἔχει εὐφυΐαν τινά, καὶ πνεῦμα ἱκανὸν διὰ νὰ παρίδῃ quelques inconvénients καὶ νὰ δεχθῇ τὰ ἄλλα καθήκοντα τῆς θέσεώς του.

— Πάντα ταῦτα ἐμπεριέχονται εἰς τὴν προῖκα τῆς Καικιλίας κύριε κόρη;

— Ἀφεύκτως.

— Ὑποθέτω ὅτι ὁ ἱατρὸς ἐδέχθη.

— Δὲν τὸν ἠρώτησα ἀκόμη. Ἄλλως τε τὸ πρᾶγμα δεῖται σκέψεως. Εἶνε νέος εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, πτωχὸς, ἄνευ προστασίας, ἐπικριώτης.

— Ἀπκράλλακτα ὡς ἐγώ.

— Μάλιστα, ἱατρὲ· μὲ τὰς αὐτὰς φιλοτιμίας, τὴν αὐτὴν ἐχεμύθειαν, καὶ γνωρίζων ὅσα καὶ ὑμεῖς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς θυγατρὸς μου. Τί νομίζετε ὅτι θὰ ἀπαντήσῃ ὁ συνάδελφός σας ἅμα τῷ εἶπω ὅτι δύναμι νὰ τῷ πρὸςχωρήσω τὴν χεῖρα τῆς Καικιλίας ;

— Δὲν εἰδεύω. Νομίζω ὅτι θὰ ἀπαιτήσῃ νὰ γνωρίσῃ τί ἀπαιτεῖται παρ' αὐτοῦ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς εὐνοίας ταύτης.

— Καὶ δικαίως. Ἀλλ' ὑμεῖς, κύριε Βροῦτε, τί θὰ ἐκάμνετε εἰς τὴν θέσιν του ;

— Θὰ ἐζήτουν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ σκεφθῶ. Τοιαύτας ἀποφάσεις δὲν λαμβάνει τις μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν τὸ αἷμα βράζει θερμυνθὲν ὑπὸ τοῦ καμπανίτου.

— Καλά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίσῃ καὶ τί ἀπαιτεῖται παρ' αὐτοῦ.

— Τοῦτο εἶνε φυσικόν.

— Ἀπαιτεῖται ἐχεμύθεια καὶ μυστικὸς γάμος. Εἰς τὴν θέσιν τῆς Καικιλίας, ὁ ἐκκλησιαστικὸς γάμος, τελεσθεὶς νύκτωρ ὑπὸ φίλου ἱερέως ἐν μεμονωμένῃ ἐκκλησίᾳ, εἶνε ἀρκετὸς ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἀργότερα θὰ προστεθῇ ὁ πολιτικὸς γάμος ἐν μεγάλῃ πομπῇ.

— Βέβαια, ἡ θέσις εἰς ἣν εὐρίσκειται ἡ δεσποινίς, δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἐκθέσῃτε εἰς ζωνράς ἐντυπώσεις.

— Διὰ τοῦτο δὲ πρέπει καὶ ὁ σύζυγος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ ζήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

— Αὐτὸν τὸν ὅρον ἴσως δὲν θὰ τὸν ἐδεχόμην ἐὰν εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ συζύγου, δὲν ἐτοιμάζετε διὰ τὴν δεσποινίδα.

— Καὶ θὰ εἴχετε δίκαιον ἐὰν δὲν ὑπῆρχε καὶ ἀνταρμιδῆ. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι δίκαιος ἄνθρωπος· δὲν ἐπιβάλλω μεγάλας θυσίας χωρὶς νὰ προσφέρω καὶ τὸ ἰσότιμον.

— Πῶς, τὸ ἰσότιμον; τὸ ἰσότιμον ὠραίας καὶ χαριτοβρύτου συζύγου.

— Ἰατρὲ, ἀγνοεῖτε ἔθιμά τινὰ τῆς ἀριστοκρατίας. Δὲν καταλαμβάνετε ὅτι δύναται νὰ ὑπάρχῃ γάμος εἰκονικός;

— Αὐτὰ εἶνε τουρκικὰ δι' ἐμέ. Γνωρίζω μόνον τὰ ἔθιμα τῆς ἐπικρατοῦσας μου, ὅπου ὁ σύζυγος παρελαμβάνει τὴν σύζυγον παρ' αὐτῷ καὶ κάμνει ὁ ἴδιος τὰ τέκνα του.

— Δὲν εἴσθε πολιτισμένοι. Ἀλλ' ὑποθέσατε ὅτι θὰ εἴπω εἰς τὸν γαμβρὸν μου: — Σὲς ἀπαγορεύω ἐπὶ τινὰ καιρὸν δικαιώματά τινὰ, καὶ σὲς παρακαλῶ νὰ μὴ δδηγῆτῃτε τὴν σύζυγόν σας παρ' ὁμῶν, διότι τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ βλάψῃ. Σὲς παρακαλῶ νὰ μὴ διαδώσῃτε τὴν εἰδήσιν τοῦ συνοικεσίου τούτου, διότι θὰ ἔκλυνε κρότον, καὶ ἠδύνατο νὰ λυπηθῇ τινὰς, οἵτινες ἔχουν συμφέροντα ἐναντία. Σὲς καθιστῶ συνεταῖρόν μου καὶ, ὅταν ἀποθάνω, θὰ κληρονομήσῃτε τὴν περιουσίαν μου. Θέλω ὁ σύντροφός μου νὰ ᾔναι ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς μου, διότι τότε τὰ συμφέροντά μου θὰ ᾔναι καὶ ἰδικά του, καὶ θὰ μὲ ἀρήσῃ νὰ τὸν δδηγῶ ὡς θέλω, θὰ ᾔναι σώφρων, καὶ δὲν θὰ σκέπτεται νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ῥιψοκινδυνεύων τὸ μέλλον. — Ὑποθέτατε ὅτι λέγω ὅλα αὐτά! Τί νομίζετε ὅτι θὰ μοὶ ἀπήντη ὁ μέλλων γαμβρός μου; τί ἠθέλκατε ἀπαντήσῃ σὰς ὁ ἴδιος;

— Διέβρισε! Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ εἶνε σκοτεινὰ καὶ ἀδύνατα. Νὰ ἐγκαταλείψῃ τις τὴν σύζυγόν του, γυναικὰ τοσοῦτῳ ἀξιόραστον, ἀφοῦ κλείσῃ τοὺς ἐφθελμούς ἐπὶ τινῶν πραγμάτων, καὶ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῆς ὠραίας ἐκείνης γυναικὸς ἵνα ἐπιχειρήσῃ μυστηριώδη τινὰ· ἐννοεῖτε καλῶς, τοῦτο εἶναι πῶς σκληρὸν, ἀκχαλῆπτον, ἴσως ἄτιμον. Ἀπαιτοῦνται ἐξηγήσεις τοῦλάχιστον.

— Ναί, μία μόνη θὰ ᾔνε ἀρκετή... Ἐὰν θὰ ἔλεγον, παρεδείγματος χάριν... παρεδείγματος χάριν... τὸ παρεῖγμα δὲν μοῦ παρουσιάζεται ἀμέσως. Ἀλλὰ θὰ λάβωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρκησίου d' Alentejo y Espinosa. Γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν αὐτήν;

— Οὐδέλω.

— Εἶνε περίεργος καὶ διδακτικὴ. Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος Ε'. δὲν ᾔτο

πολὺ πιστὸς εἰς τὴν πρώτην τοῦ σύζυγον Λουίζαν τῆς Σαβαυδίας. Εἶχεν ἔρωμέναν, ἐν κρυπτῷ ὄμῳ, διότι δὲν ἤθελε νὰ δυσχερεστήσῃ τὴν σύζυγον τοῦ. Ὁ μαρκήσιος ἐδέχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ τὸν βασιλέα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος d' Argouille, καὶ ἐφρόντιζε νὰ τοῦ προμηθεύῃ πάντοτε ὠρεῖαν τινὰ γυναικᾶ, ἵνα διχτακεδάζῃ τὴν Α. Μ. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος Ε', ὅστις ἦτο ὀχληρὸς, ἠνόχλει καὶ τοὺς ἄλλους, αἱ δὲ ὠρεῖαι γυναικες, αἵτινες ἦσαν προωρισμέναι πρὸς διχσκεδάσιν τῆς Α. Μ., ἔλειπον πολλάκις ἀπὸ τοῦ ἐντευκτηρίου. Ἡ πίστις, τὰ συμφέροντα καὶ ἡ εὐνοία τοῦ μαρκησίου ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διεκινδύνευον. Τί ἐσκέφθη τότε ὁ πκνοῦργος καὶ ἐντιμὸς Ἰσπανός; Ἐνύμφευσεν τὸν υἱὸν τοῦ μετὰ τῆς ὠρειοτέρας καὶ χαριεστέρας γυναικὸς τῆς Ἰσπανίας, ἣν ὁ βασιλεὺς ἦτο διχταθειμένος νὰ γνωρίσῃ. Ἀφ' ἧς ἡ μαρκησία d' Alentejo y Espinosa εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐπεφορτίσθη αὐτὴ νὰ δέχῃται τὸν βασιλέα. Ἀνέλαβε λοιπὸν τὰ καθήκοντα αὐτὰ, καὶ ἦσαν ἀληθῶς ὀχληρὰ, διότι ἡ ἀνὴρ καὶ ἡ ἰδιοτροπία τοῦ βασιλέως ἦσαν δυσδιάστακτον φορτίον· ἀλλὰ, γνωρίζουσα τὸ κάτω κάτω ὅτι εἰργάζετο δι' ἐκυτὴν, διὰ τὴν οἰκίαν της, διὰ τοὺς οἰκείους της, διὰ τὴν τύχην της, ὑπετάγη καρτερικῶς εἰς τὸν ζυγὸν καὶ ἔμεινε σταθερὰ εἰς τὴν θέσιν της, ὅθεν εἶχον ἀποχωρήσει αἱ ἄλλαι.

Ὁ εὐτυχὴς μαρκήσιος, μετὰ τὸν γάμον, δὲν ἠναγκάζετο πλέον νὰ φροντίζῃ περὶ τοῦ μέλλοντός του. Ἡ θέσις τοῦ δὲν ἐκινδύνευε πλέον.

Ἡ νύμφη τοῦ ἔγεινεν ὁ συνεταῖρός του.

— Ἀλλὰ τίς ἀναλογία ὑπάρχει, κύριε κόμη, μεταξὺ τῆς νύμφης τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ ἱκτροῦ πρὸς ὃν θέλετε νὰ δώσητε τὴν χεῖρα τῆς Καικιλίας.

— Οὐδεμίαν. Ἀνέφερα τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ὡς παράδειγμα τῶν εἰκονικῶν συνοικεσίων εἰς τὰ ὁποῖα οἱ φρόνιμοι πατέρες προορμῶσιν ἐνίοτε τὰ τέκνα των· ἡ περίστασις μᾶς εἶνε ἐντελῶς διάφορος.

— Ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω ὁποῖα εἶνε;

— Ὅχι· ἀλλὰ σκεφθῆτε ὀλίγον ὅλας τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας μᾶς ἐνέπνευσεν ὁ καμπανίτης, καὶ θὰ ὁμιλήσωμεν πάλιν περὶ αὐτῶν μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Τώρα εἶνε ἄργα, ἱκτρέ· καλὴν νύκτα. Ἐλπίζω ὅτι αὔριον οὐδὲν θὰ ἐνθυμεῖσθε ἐξ ὅτων μᾶς ἐνέπνευσεν ὁ οἶνος. Φοβοῦμαι μήπως εἴμεσθα ὀλίγον μεθυσμένοι καὶ οἱ δύο.

Ὁ Βροῦτος ἀπεχειρέτησε τὸν κόμητα καὶ ἀνεχώρησε.

Δὲν ἤξεύρω τί ὠνειρεύθη κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Εἶδε γάμους ἐνθα ἡ Ἑλένη, ἡ Ἐλίζα, ἡ Καικιλία, ὅλοι αἱ θαλαμηπόλοι καὶ αἱ χορεύτριαι, αἱ εἶχε συναντήσῃ κατὰ τὴν ζωὴν του, περιίπταντο ἐν μαγικῷ χορῷ, καταφιλοῦσαι αὐτὸν καὶ θωπεύουσαι διὰ τρυφερῶν μειδιαμάτων καὶ βλέμματων θερμῶν. Ἐνυμφεύθη δλόκληρον χαρέμιον καὶ ὁ ἄπιστος... οὐδὲν ὡς δυσχερεστήθη ἢ μετενόησε.

Τὴν ἐπιούσαν ἢ ἐκ τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ οἴνου ἑξαψις δὲν εἶχεν ἐντε-
λῶς κατευνησθῆ, διότι ὁ Βροῦτος ἐξηκολούθησε νὰ ἐνθυμῇται τὴν παρά-
δοξον μετὰ τοῦ κόμητος συνδιάλεξιν τῆς χθὲς, ἤθελε δὲ νὰ πείσῃ ἑαυτὸν
ὅτι δὲν εἶχε μεθύσει, καὶ ὅτι, μάλιστα, εἶχε ξεμεθύσει κατὰ τὰς πρώτας
λέξεις τῆς παρεδόξου ἐκείνης φλυαρίας.

Οὐχ ἦττον ἢ πρωτότυπος συνδιάλεξις τοῦ ἐκούρασε τὸ πνεῦμα.

Ἐσκέφθη. Ἐσκέπτετο ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ
τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου παρὰ τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις θὰ
τοῦ ἔλεγε καθαρὰ «Εἶνε ἀτιμία».

Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἐλεπτολόγει τὰ ζητήματα τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ
τὰ ἔκοπτε διὰ τῆς σπάθης ὡς Κοζάκους καὶ Πρώσσους. Τὴν ἐσπέραν ὁ
Βροῦτος προέτεινε τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρκησίου Φιλίππου τοῦ Ε', εἰς τὸν
κὺρ Γαβριήλ, ὡς ὑπόθεσιν δράματος. Ὁ κὺρ Γαβριήλ, ὡς ἡθοποιὸς, τὴν
ἤρπασε χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐσκανδαλίσθη.

— Ἀλλ' ἐάν ἡ ἱστορία αὕτη συνέδκινεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, εἶπεν ὁ
Βροῦτος; ἐάν τις εὕρισκετο εἰς παρομοίαν θέσιν, τί θὰ τὸν ἐσυμβουλεύετε
νὰ κάμῃ;

— Δὲν φροντίζω περὶ τῆς λύσεως τῶν κωμωδιῶν μου, ἀπήντησε σοβ-
ρῶς ὁ κὺρ Γαβριήλ.

Ἐξηγούμεθα :

Ἡ ἱστορία αὕτη λαμβάνει χώραν ἐν Νεαπόλει κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν
Βουρβόνων.

Θὰ ἦτο ἀνῆθικος πανταχοῦ· εἰς τὴν Νεάπολιν ὁμῶς τότε, ἦτο φυσική.
Ἀγγλος, εἰς τὴν πρότασιν τοῦ κόμητος Ροῦί, θὰ ἀπεποιεῖτο ἄνευ δι-
σταγμοῦ. Γερμανὸς, θὰ ἐδίεταζε πρῶτον καὶ θὰ ἐδέχετο κατόπιν. Γάλλος
θὰ ἐρράκιζε τὸν κόμητα, ἢ θὰ ἐδέχετο αὐθωρεῖ· ὁ Νεαπολιτανὸς δὲν ἐφρόν-
τιζε περὶ τῆς πράξεως, ἀλλὰ περὶ τῶν συνεπειῶν. Ὁ Νεαπολιτανὸς κατ'
ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν εἶχεν ἠθικὸν αἶσθημα. Τὸ 1859 ἤρχισε, τὸ δὲ
1860 ἐτελείωσε τὴν τροποποίησιν τῶν ἠθικῶν ἰδεῶν τῆς Μεσημβρινῆς
Ἰταλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΑΠΡΟΟΡΙΤΟΝ ΤΕΛΟΣ ΕΙΣΑΓΑΓΙΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ὁ λοχίας τὰκαμε θάλασσα, δηλ. ὁ συνταγματάρχης Κολίνης, εὕρισκετο
ἐν Νεαπόλει πρὸ ἐνὸς ἔτους, καὶ ἔζη γράφων φιλόλογικὰ καὶ κριτικὰ ἄρ-
θρα ἐν τινὶ ἐφημερίδι, κατῴκει δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ Βρούτου, ὅστις ἐγί-
νετο σκυθρωπότερος ἐφ' ὅσον ἡ θέσις του ἐβελλιοῦτο.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ λοχίας τὸν ἠρώτησε :

Τόμος Ε'. 12.—Δεκέμβριος 1881.

— Βροῦτε, θὰ ἔλθῃς ἀπόψε εἰς τὸ San Carlo ;

— Δὲν δύναμαι, ἐπειδὴ εἶμαι ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀπόψε εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Κρῖμα ! Παριστάνουσι τὴν Αἰνδαν, ἥτις σὲ ἀρέσει τόσον.

— Κρῖμα, ἀληθῶς, ἀπήντησεν ὁ Βροῦτος.

— Δὲν πειράζει καὶ τόσον πολὺ. Δὲν τραγωδεῖ ἡ Frezzolini, ἀλλὰ μία πρωτόπειρος. Ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας πρίγκηψ De Joinville, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀκούσῃ τὴν Αἰνδαν, διὰ νὰ παρασταθῇ ἔπειτα εἰς τὸ ἰταλικὸν θέατρον τῶν Παρισίων κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα. Ὁ πρίγκηψ θὰ ᾔνυχι εἰς τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον.

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω μαζὺ σου, ἀλλὰ θὰ με διηγήθῃς τὰ πάντα ἔπειτα, διότι κατὰ τὰς ἱατρικὰς μου ἐπισκέψεις ἐν τῇ ἀριστοκρατικῇ ἀναγκάζομαι νὰ ὁμιλῶ περὶ μουσικῆς, περὶ ἱππασίας, περὶ μυθιστορημάτων, δραμάτων κτλ.

— Ἴδου τί νὰ εἶπῃ νὰ ᾔναι τις ἱατρός τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ συρμοῦ.

Ὁ λοχίας μετέβη μόνος εἰς τὸ θέατρον· ἔπρεπε νὰ γράψῃ τὴν ἐπαύριον περὶ τῆς νέας ἀοιδοῦ καὶ τοῦ μελοδράματος. Ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν του παρὰ τὸν διάδρομον τῆς πλατείας. Ἐτοποθέτησε καλὰ τὴν ξυλίνην τοῦ κνήμην, διὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ τοὺς ἄλλους· ἔθεσε τὸ ξίφος τοῦ μεταξὺ τῶν κνημῶν, καὶ ἐμάζευσεν πρὸς τὸ στήθος, ὅσον ἠδύνατο, τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βραχίονός του.

Ἡ συμφωνία ἐτελείωνε καὶ ἡ αὐλαία ἔμελλε νὰ ἐγερθῇ, ὅτε θορυβώδης καὶ ἄτακτος ὄμιλος νεκνιῶν εἰσῆλθε προηγούμενου τινὸς ὀνόμαζον Μαρκήσιον.

Ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἦτο ὁ Ἀνρίβας Δεδιάνο, συνέπιπτε νὰ κάθῃται παρὰ τὸ κάθισμα τοῦ λοχίου, καὶ διῆλθε πρὸ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τῷ ζητήσῃ συγγνώμην.

— Μήπως σοὶ ἐπάτησα τὸν πόδα, λοχία ; — τῷ εἶπε σαρκαστικῶς, προσβλέπων τὴν ξυλίνην αὐτοῦ κνήμην.

Ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, συνεσφίχθη περισσότερον.

— Μοὶ φαίνεσαι προσβεβλημένος, ἀπόστρατε, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος. Δὲν ἔχω τίποτε μὲ σέ. Δός μοι τὴν χεῖρά σου, ἰδού ἡ ἰδική μου.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀποκεκομμένον βραχίονά του. Ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης δὲν ἀπεκρίθη.

— Μὲ συγχωρεῖς, γέρω-λοχία, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, πειραχθεὶς ἐκ τῆς περιφρονητικῆς σιωπῆς του· εἰς ποῖον οἶνοπωλεῖον ἔφησες τὸ ὑπόδημα καὶ τὸ γάντι σου ;

— Κύριε, ἀγαπῶ τὴν μουσικὴν καὶ σὰς παρκαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ τὴν ἀκούσω.

— Ὁ στρατιώτης ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν ! — εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἀποτει-

νόμενος πρὸς τοὺς φίλους του. Νομίζει ὅτι τὸ μελόδραμα ἐμπεριέχει κα-
νονοβολισμούς.

Οἱ φίλοι τοῦ μαρκησίου ἤρχισαν νὰ καγχάζωσιν, ἐνῶ δὲ συνταγματάρ-
χης, περιφρονῶν τὴν χυδαίαν τχύτην ἐπίθεσιν ἀγνώστου, οὐδὲν δικαίωμα
ἔχοντας νὰ τὸν ὑβρίζῃ, ἐξηκολούθει σιωπῶν.

Τὸ μελόδραμα ἤρχισεν. Ἡ Ὀνδίνᾳ ἡ πρωτόπειρος ἀοιδὸς, εἰσῆλθεν εἰς
τὴν σκηνήν. Πάντες οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς τὴν ἐμφάνι-
σιν τῆς ὠραίας κόρης· ὁ δὲ συνταγματάρχης, διατελὼν εἰς μυστηριώδη
συγκίνησιν, ἡρώτα ἑαυτὸν ποῦ ποτὲ τὴν εἶχεν ἰδεῖ. Εἰς τοὺς πρώτους
τῆς λαρυγγισμοὺς οἱ θεαταὶ προσηλώθησαν. Ἠκροῶντο τῆς φωνῆς ἐκείνης,
θαυμασίας τὴν ἔκτασιν, τὴν γλυκύτητα, τὴν δύναμιν. Ὁ Δονιζέτης μετὰ
τοῦ πρίγκηπος de Joinville ἐν τῷ βασιλικῷ θεωρείῳ, ἦτο ἕξαλλος ἐκ χα-
ρᾶς. Ὅτε ἐτελείωσεν ἡ πρώτη πρᾶξις ἔπαιν τὸ ἀκροατήριον ἐχειροκρότησε
ορενιτειωδῶς. Ἡ Ὀνδίνᾳ προσεκλήθη πλειστάκις ἐπὶ τοῦ προσκηνίου, οἱ
δὲ θεαταὶ ἀμφιταλαντεύοντο τί πρῶτον νὰ θαυμάσωσι, τὴν ὠραιότητα,
τὴν φωνήν, ἢ τὴν μετριοφροσύνην τῆς.

Κατὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν ὁ ἐνθουσιασμός ηὔξησε· τὰ χειροκροτήματα
καὶ αἱ ἐπιδοκιμασίαι τῶν θεατῶν κατέπνιγον τὴν μουσικήν. Ὁ συνταγ-
ματάρχης ἐξηκολούθει σιωπῶν. Δὲν εἶχε πλέον οὔτε φωνὴν οὔτε κίνησιν·
ἡ δὲ ζωὴ του εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ·
ἀνεπόλει τὰς ἀναμνήσεις του, ἀνέπλαττε τὸν παρελθόντα βίον του ἵνα
ἀναμνησθῇ ποῦ εἶχεν ἰδεῖ αὐτὴν τὴν νέαν, ἥτις τόσον τὸν ἐτάραξεν. Δὲν
ἔβλεπε πλέον τὴν ἀοιδὸν τῆς Λίνδας εἰς τὴν ἐσωτερικὴν του ὀπτασίαν,
ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις του προέβαινον ἀπώτερον.

— Δοιπὸν, ἀπόμαχέ μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος παροργισθεὶς ἐκ τῆς σιω-
πῆς τοῦ συνταγματάρχου, — διατί δὲν χειροκροτεῖς, ἀφοῦ ἔλεγες ὅτι σοὶ
ἀρέσκει ἡ μουσική; χωρὶς ἄλλο ἢ ἀγαπητὴ σου μουσικὴ θὰ ἦνε ἡ μου-
σικὴ τῶν τεντζερέδων καὶ τῆς γκαΐδας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ὀνδίνᾳ ἐτελείωσε τὸ «No, non è ver-
menfigono». Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν θεατῶν ἦτο ἕξαλλος· ὁ δὲ συνταγ-
ματάρχης, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του, ἐξῆλθε τοῦ
θεάτρου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μαρκήσιος τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα ὁμιλῶν πρὸς
τοὺς φίλους του.

— Διάβουλε, ἐκράύγασεν οὗτος ἅμα ἐνόησε τὴν ἀπουσίαν του· — μήπως
ὁ ἄθλιος αὐτός λοχίας δὲν κατεδέχθη οὔτε καὶ νὰ μ' ἀπαντήσῃ, θὰ ἴδω-
μεν! — Καί, τχύτα λέγων, ἐξῆλθε μετὰ τῶν φίλων του διὰ νὰ τὸν εὔρῃ.
Εἰς τὴν θύραν ἡρώτησε τὸν φρουρὸν, ὅστις τῷ ἀπήντησεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος
ὃν ἐζήτηι, εἶχε διευθυνθῇ πρὸς τὴν πλατείαν τῶν Ἀνακτόρων.

Ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ φίλοι του ἐβόδισαν ἐπὶ τὰ ἴχνη του. Ἐπὶ τέλους

βλέπουν τὸν συνταγματάρχην διερχόμενον ἀπέραντον τινὰ αὐλὴν χρησιμεύουσαν ὡς δίοδον μεταξὺ δύο στενωπῶν.

— Διαβολολοχία, — εἶπεν ὁ μαρκήσιος θίγων διὰ τῆς ῥάβδου τοῦ τὸν ὄμιον τοῦ συνταγματάρχου, μὲ τὴν ξυλίνην σου κνήμην τρέχεις περισσότερον ἀπὸ ἵππον ἀγγλικόν !

— Τί θέλετε, κύριε ; ἀπήντησεν οὗτος ἡσύχως, στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν χυδαῖόν του ὑβριστήν.

— Εἶμαι ὀλίγον περίεργος, στρατηγέ, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος. — Ἦθελὰ νὰ μάθω ἂν οἱ μύστακές σου εἴνε χρωματισμένοι μὲ τὴν ἰδίαν βαφήν τῶν ὑποδημάτων σου.

Καὶ συγχρόνως ἔτεινε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ τοὺς σύρῃ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, διὰ φωνῆς ψυχρᾶς μὲν, ἀλλὰ περιφρονητικῆς, — σὰς ἐρωτῶ καὶ πάλιν τί θέλετε παρ' ἐμοῦ ; τίς εἰσθε ; ποῖοι σὰς στέλλουν ; τί σημαίνει αὕτη ἡ ἀνόητος πρόκλησις ; ἐγνώριζον ἤδη ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔχει κατασκόπους, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευον ποτὲ ὅτι μισθοδοτεῖ παλληγκαράδες μὲ κίτρινα χειρόκτια !

— Εἶμαι ὁ μαρκήσιος Δεδιάνο, — ἀπήντησεν οὗτος ὀργίλως — Ἦθελόν ἀπλῶς νὰ δείξω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τὸ χρῶμα τῶν ὠτῶν σου, καὶ νὰ σὲ διδάξω πῶς κάθηνται εἰς τὰ θέατρα. Ἀλλ' ἀφοῦ μὲ ὑβρίζεις γίνομαι ἀπαιτητικώτερος.

— Κύριε μαρκήσιε, προσέξατε ! — εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ἡσύχως. — Ὑποφέρω τὰς βαναύσους ὕβρεις, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπομονή μου ἔχει ὅριον. Σὰς παρακαλῶ, ἀκολουθήσατε τὸν δρόμον σας.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ συνταγματάρχης ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.

— Ἀχ ! ἐκραύγασεν ὁ μαρκήσιος παροργισθεὶς ἔτι πλέον ἐκ τῆς ἀταρχῆς στάσεως τοῦ θύματος. — Φοβεῖσαι λοιπόν ; ἀφοῦ προέπεμψες μίαν κνήμην καὶ ἓνα βραχίονα διὰ νὰ σοὶ προετοιμάσουν τὴν κατοικίαν, θὰ ὑπάγῃς διὰ νὰ τοὺς ἀνταμώσῃς, ἢ δὲν εἶμαι ἄξιος τοῦ ὀνόματός μου ! Ἐμπρὸς ἐσεῖς, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τοὺς φίλους του. Σπρώξατε μὲ τὰ ὑποδήματά σας αὐτὸν τὸν σκύλον ὑπὸ τὸν φανόν, διὰ νὰ ἴδω καλὰ πῶς θὰ τὸν ξυρραφίσω.

— Ὅπισω, ἐφώναξεν ὁ συνταγματάρχης πρὸς τοὺς νέους, οἵτινες ἤδη ἡτοιμάζοντο νὰ ῥιφθῶσι κατ' αὐτοῦ. Ἐάν ποτε ἠκούσατε νὰ ὀμιλῶσι περὶ τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τιμὴ, ἴδατε, ἀναγκάζομαι νὰ ὑπερασπισθῶ ἐμαυτόν.

Ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἤδη ἀνασύρει ἐκ τῆς ῥάβδου τοῦ μακρὸν ξίφος· ὁ δὲ συνταγματάρχης ἐξήγαγεν ἡσύχως τὸ ἰδικόν του, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἄκραν, καὶ ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ βραχύτερον ἐκείνου τοῦ μαρκησίου.

— Κάμιλλε, εἶπεν οὗτος πρὸς ἓνα τῶν φίλων του, ἔσο μάρτυς τοῦ ἀν-

θρώπου τούτου. Θὰ σέ δώσω ἀπόδειξιν ὅτι σέ ἠνάγκασα ἐγὼ καὶ ἔπειτα
θὰ σέ καθάρίσω διὰ φαινικοῦ ὀξέως. Τί νὰ κάμω, ἀφοῦ ἐγὼ μονομαχῶ μὲ
αὐτόν !

— Οὐδενὸς ἔχω ἀνάγκην, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης. Ἐὰν πρόκειται περὶ
προμελετημένης καὶ πληρωμένης δολοφονίας, ἀρεῖ εἰς καὶ μόνος δολο-
φόνος· ἐὰν ὅμως πρόκειται περὶ ἀπλῆς νεανικῆς ἀπερισκεψίας, δὲν θέλω
νὰ τὴν συμμερισθῶ δεχόμενος μάρτυρας. Εἴσθε ἑτοιμος ;

Ἡ γλῶσσα καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ συνταγματάρχου ἐξέπληξαν ὀλίγον
τὸν μαρκήσιον καὶ τοὺς φίλους του, οἵτινες ἠγνόουν ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὅποιον ᾔθελον νὰ διασκεδάσωσιν, ἦτο ἴσως πλέον
τι ἢ ὅ,τι ἡ στολὴ τοῦ λοχίου ἐδείκνυεν. Ἀλλ' ἤδη ἦτον ἀργὰ διὰ νὰ
ἐπισθοχωρήσῃ· ὁ λοχίας εἶχε λάβει ἀμυντικὴν θέσιν.

Τρομερὰ καὶ ἀγωνιώδης σιωπὴ ἐπεκράτει. Ἡ ζωὴ τοῦ μαρκησίου συν-
διάλεξις εἶχε σύρει εἰς τὰ παράθυρα διάφορα πρόσωπα.

Τὰ ὅπλα ἀπήστραψαν ἐξ ἐρυθρᾶς λάμψεως, φωτιζομένης ἀπαισίως ὑπὸ
τοῦ ἡμισβέστου φανοῦ. Πάντων αἱ μορφαὶ ἦσαν ὠχραὶ ἐκ συγκινήσεως.
Ἐπρόκειτο νὰ χυθῇ αἷμα, χωρὶς νὰ δυνηθῇ τις νὰ μάθῃ οὔτε διὰ ποῖον
οὔτε δικτὶ.

Ἐκ τῆς ἀπλῆς στάσεως τοῦ συνταγματάρχου ὁ μαρκήσιος ἐνόησεν ὅτι
εἶχεν ἀπέναντί του θεινὸν ξιφομάχον, ὅστις ὑπέμεινε καὶ ἐταπεινοφρόνει
ἀκριβῶς διότι συνηθάνετο τὴν προσωπικὴν του δύναμιν. Ὁ μαρκήσιος,
εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν γνῶσιν τοῦ ὅπλου, τὸ φῶς, τὴν ἡλικίαν, τὴν εὐ-
καμφίαν· ὁ δὲ συνταγματάρχης, τὸ σπουδαιότερον, τὴν συνείδησιν ἐλευ-
θέραν.

Δὲν θὰ περιγράψωμεν τὰς λεπτομερείας ὅλης τῆς παραδόξου τυχύ-
της μονομαχίας. Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ μαρκήσιος ἔπιπτε καιρίως τραυμα-
τισθεὶς κατὰ τὸ στῆθος, ὁ δὲ συνταγματάρχης ὠδηγεῖτο εἰς τὴν ἀστυ-
νομίαν ὑπὸ περιπόλου διαβχιναύσης τυχαίως ἐκαῖθεν κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

ΚΑΣΤΕΛΛΑΜΑΡΕ.

Μετὰ τὴν πρώτην ἐκείνην πράσταςιν, ἡ Ὀνδὶνα εἶχε γίνῃ τοῦ συρμοῦ.
Ἡ ἀριστοκρατικωτέρη μερὶς τῆς κοινωνίας τῆς Νεκπόλεως ἠνοιγεν εὐχα-
ρίστως πρὸς αὐτὴν τὰς αἰθούσας τῆς. Ὁ Ῥῶτος πρίγκηψ Μοργανῶφ
τῇ εἶχε προσφέρει λαμπρὸν οἶκημα καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδων
φράγκων εἰσόδημα· ὁ μαρκήσιος Δεδιάνο τὴν εἶχεν ἀπαγάγει· ὁ δὲ πρέ-
σβυς τῆς Γαλλίας, πρίγκηψ de Joinville, τῇ εἶχε προτείνει νὰ ψάλῃ εἰς

τὸ θέατρον τῶν Παρισίων. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐξακριβώσωμεν τίνι τρό-
πῳ εἶχε μάθει ὅ,τι μέχρι τοῦδε διηγήθημεν τὴν μονομχίαν δηλ. τοῦ
λοχία Τάκαμε θάλασσα, καὶ ὅτι οὗτος ἦτο βαρῶνος καὶ συνταγματάρχης
τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, καὶ, ἐκτὸς τούτου, πατήρ της. Αἱ γυναῖκες ὑπο-
κρύπτουσι τόσα μυστήρια! Παρλείπομεν λοιπὸν πάντα ταῦτα, καὶ τὴν
ἐπικνευρίσκομεν, μετὰ τινὰς μῆνας, συνδιαλεγομένην μετὰ τοῦ κυρ Γαβριήλ.

— Θὰ ὑπάγω εἰς Παρισίους, τῷ ἔλεγε, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Δονιζέτη,
καὶ θὰ παρκκλέσω τὸν πρίγκηπα de Joinville νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ
αὐτοκράτορος τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ τίτλου καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πατρός
μου. Θὰ στείλω δὲ εἰς τὸν πατέρα μου, ἐντὸς χρυσῆς θήκης, τὴν κοινο-
ποίησιν τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας ὑπουργοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ
τῷ εἶπω τίς εἰμι. Δὲν θέλω νὰ μ' ἐπικνεύρῃ ὑπὸ τὰ ὀνόματα τῆς Ἑλέ-
νης ἢ τῆς Ὀνδίνας, τὰ ὅποια θὰ τῷ ἐπικνεφέρωσι λυπηρὰς ἀναμνήσεις.
Θέλω νὰ μὲ γνωρίσῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου.

— "Α! ἔχομεν καὶ σύζυγον ὑπ' ὄφιν, εἶπεν ὁ κυρ Γαβριήλ.

— Μάλιστα καὶ πρὸ πολλοῦ. Ἀγαπῶ τὸν Βροῦτον, ἀφ' ἧς οἱ ὀφθαλμοί
μας συνηντήθησαν ἐκ τῶν παραθύρων μας. Δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἠθελον νὰ
μείνω τιμὴ κόρη. Ἐὰν ἐπάλαισα ἐπὶ τοσαῦτον κατὰ τῆς δυστυχίας, μό-
νον δι' αὐτὸν τὸ ἔκαμα. Ἐπίστευσα ὅτι καὶ αὐτὸς μὲ ἠγάπα· ἀλλὰ τὸν
ἐπανεῖδον σοφῶν, σκυθρωπὸν, ὑπὸ τὸ βάρος ἰσως μυστηριώδους λύπης.
Κυρ Γαβριήλ, θέλω νὰ μάθω τὸ μυστήριον τοῦτο καὶ σὰς ἐκκέλεσα.

Ὁ κυρ Γαβριήλ ἐσιώπη.

— Κυρ Γαβριήλ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀνδίνα, ἐὰν πρόκειται περὶ μυστι-
κοῦ τίνος, δὲν ἀπαιτῶ νὰ τὸ μάθω. Ἀλλ' ἐὰν ὁ Βροῦτος εἶναι θυμὸς σκο-
τεινῆς τινος σκευωρίας, — ὅπως μοι λέγει θλιβερά τις προκίσθησις, —
τὰ πάντα θὰ τολμήσω ἵνα τὸν ἐλευθερώσω! Μὲ γνωρίζετε, κυρ Γαβριήλ;
ἐὰν ἔχω τὸ κελεύθριον τῆς ἀηδόνης καὶ τὸ βλέμμα τῆς περιστερᾶς, ὡς
λέγουσι, ἔχω καὶ τοὺς ὄνυχας τῆς τίγρεως!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως, ὁ κυρ Γαβριήλ ἀπήντησε: Θὰ σὰς βοή-
θῃσω, κυρία, εἰς τὰς ἐρεῦνας σας. Ἀλλὰ, διὰ νὰ ἀρχίσωμεν, πηγαίνετε νὰ
εὑρητε τὸν μαρκήσιον εἰς Καστελλαμάρε.

— Δὲν θὰ ὑπάγω μόνη, ἀπεκρίθη ἡ Ὀνδίνα. Ἀπὸ τῆς σήμερον εἰμι
ἡ θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου.

— Θὰ σὰς συνοδεύσω. Καὶ ἐστὶ βεβαία ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ ἀπολέσῃ
τὰ ἔγνη μας.

— Δέχομαι. Ἐς αὔριον.—

Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὰς 8 π. μ. ὁ ὑπηρετῆς ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ὀν-
δίναν τὸν κ. Adam Tugmatton.

— Δὲν γνωρίζω τὸ ζῶον τὸ φέρον τοιοῦτον ὄνομα, καὶ δὲν δέχομαι,
εἶπεν ἡ Ὀνδίνα, τελειόνουσα τὸν καλλωπισμὸν της.

Ὁ ὑπηρετής ἔφερε τὴν ἀπάντησιν ταύτην, μεταφράζων ὅμως τὴν λέξιν ζῶον διὰ τοῦ μιλόρδου.

— Αἴοοο ! . . . εἶπεν ὁ μιλόρδος Adam. Εἰπέτε εἰς τὴν κυρίαν ὅτι ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ τῇ ὁμιλήσω.

— Ἀπαντήσατε εἰς τὸν Adam αὐτὸν ὅτι ἡ Εὓα δὲν ἐνεδύθη ἀκόμη τὰ φύλλα τῆς συκῆς καί, ἐὰν ἔχῃ ἀνάγκην νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ, δύναται νὰ καταθέσῃ τὸν λόγον του παρὰ τῷ θυρωρῷ.

— Εἰπέτε εἰς τὴν δεσποινίδα ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδω.

— Εἰπέτε εἰς τὸν μιλόρδον ὅτι θὰ ἀναχωρήσω ἐντὸς ὀλίγου καὶ τῷ ἐπιτρέπω νὰ μὲ ἀναμένῃ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς.

— Εἰπέτε εἰς τὴν κυρίαν ὅτι προτιμῶ νὰ τὴν συνοδεύσω ἐγὼ καὶ νὰ ἀφήσω ἐδῶ τὸν λόγον μου νὰ τὴν ἀναμείνῃ.

— Ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸν διάβολον ! ἐφώναξεν ἀνυπομονοῦσα ἡ Ὀνδίνια.

— Αἴοοο ! — εἶπεν ὁ μιλόρδος, παρακαλῶ λοιπὸν τὴν δεσποινίδα νὰ μὲ συστήσῃ εἰς τὸν διάβολον, διότι δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζω.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἠρέθισε τὴν Ὀνδίναν, ἥτις ἐπερίμενε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὸν κύρ Γαβριήλ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς Καστελλαμάρε.

Δὲν ὑπῆρχον εἰσέτι σιδηρόδρομοι εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεκπόλεως.

— Ἄς εἰσέλθῃ λοιπὸν, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετήν, καὶ ἡ ἄμαξα ἃς περιμένῃ πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ ὑπηρετής εἰσήγαγε τὸν μιλόρδον Adam Tugmutton, ἐκλείσσε τὴν θύραν καὶ ἀπεμακρύνθη βραδέως καὶ ὑπομειδιῶν πανηρῶς. Μόλις ὅμως προῦχώρησε τινὰ βήματα, ἤκουσεν ἡχηρὸν γέλωτα τῆς κυρίας, καὶ, μετὰ πέντε λεπτά, ὁ μιλόρδος καὶ ἡ Ὀνδίνια κατήρχοντο τὴν κλίμακα, συνομιλοῦντες εὐθύμως, εἰσέρχοντο εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ ὁ μιλόρδος ἔλεγεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην : — Εἰς Καστελλαμάρε.

Ὁ μιλόρδος — οἱ ἀναγνώσται τὸν ἀνεγνώρισαν βεβαίως — ἦτο ὁ κύρ Γαβριήλ, μετημφιεσμένος εἰς γνήσιον Ἀγγλον, μὲ τὰ παροιμιώδη ἐρυθρὰ γένεια, τὰ ἱστορικά ὀρθὰ φωκὰ, τὰ ἀναπόφευκτα τετράγωνα πανταλόνια, καὶ τὰ ἐθνικὰ διπηγιαῖα ὑποδήματα. Δὲν ἐλησμόνει οὔτε τὰ ἀπαρέμφοτα ὁμιλῶν.

Ἐφθικαν εἰς Καστελλαμάρε τὴν ἐσπέραν.

Τὴν ἐπιούσῃν ἀνέβησαν ἑφιπποὶ τὸν λοφίσκον ἐφ' οὗ εὕρισκετο ἡ ἔπαυλις τοῦ πρίγκηπος τῆς Καπέρτης, ἐν ᾗ κητῶκει ὁ μαρκήσιος Δεδιάνο. Ἐκτετακμένος κήπος, περιπεφραγμένος ὑπὸ σιδηρῶν κυκλίδων, προηγείτο τῆς οἰκίας. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου περιέμενε λαμπρὰ ἄμαξα.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι γνωρίζω τὸν ἀμαξηλάτην, εἶπεν ὁ κύρ Γαβριήλ. Περύργον.

Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸν κήπον μετὰ τῆς Ὀνδίνας, παρετήρησε δευτέραν ἄμαξαν ἀγοραίαν πρὸ τῆς οἰκίας.

— Ἀς ἀναπαυθῶμεν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων τούτων, εἶπεν δὲ κύρ Γαβριήλ. Ὅταν θὰ ἐξέλθῃ δὲ Βροῦτος, ὑμεῖς μὲν θὰ ἀναβῆτε παρὰ τῷ μαρκησίῳ, ἐγὼ δὲ θὰ σὰς περιμένω ἐδῶ μετὰ τοῦ Βρούτου, καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ θὰ ἀπέλθωμεν εἰς Νεάπολιν.

Μόλις δὲ κύρ Γαβριήλ ἐτελείωνε τὰς λέξεις ταύτας, δύο ἐκπυρσοκροτήσεις πιστολίου ἠκούσθησαν. Ἀνθρώπος τις, ἀσκεπῆ ἔχων τὴν κεφαλὴν, κατήλθε δρομικῶς τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, καὶ διήλθε πρὸ αὐτῶν ὡς ἀστραπή.

— Ὁ Βροῦτος! — Ἀνέκραξαν συγχρόνως ἡ Ὀνδίνα καὶ δὲ Γαβριήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΜΙΚΡΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Ἡ πριγκήπισσα τοῦ Kerson ἐπερίμενε πρὸ ἡμισείας ὥρας ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ πλησίον τοῦ γραφείου τοῦ κόμητος Ρούιζ.

Ἦτο γυνὴ τεσσαρκοντούτις, ἀλλ' οἱ πλέον ἐξησκημένοι, οἱ πλέον τολμηροὶ ἤθελον τῇ δώσει μόλις 25 ἐτῶν ἡλικίαν. Πάντες οἱ Νεαπολιτάνοι τὴν ἐγνώριζον ὡς ἐκ τῆς θαυμασίας ὁμοιότητός της μετὰ τῆς Βασιλομήτορος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦσαν δίδυμοι ἀδελφαί, ἐὰν ἡ μὲν βατίλισσα δὲν ἦτο γεννημένη ἐν Ἰσπανίᾳ, ἡ δὲ πριγκίπισσα ἐν Πολωνίᾳ. . . . Οὐδεὶς ἐγνώριζε ποῦ κατῴκει. Ἐλέγετο χήρα Πολωνοῦ στρατηγοῦ, καὶ ἐφαίνετο μόνον εἰς τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν. Ἴδου τὸ πᾶν. Ἴσως ὁ κόμης Ρούιζ, γνωρίζει πλείονα, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τὴν ἀδιακρίσίαν νῦν τὸν ἐρωτήσωμεν.

Ἐπερίμενε πρὸ μιᾶς ὥρας, ἀνυπομόνως, ὡς λέαινα ἐν τῷ κλωβῷ της. Αἶφνης ἡ θύρα ἠνεφύχθη, καὶ ὁ Βροῦτος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ. Εἶχε τὰς παρειὰς περιτετυλιγμένας διὰ λινοῦ.

— Τί εἶνε αὐτό; — ἠρώτησεν ἡ πριγκίπισσα.

— Πληγὴ.

— Πληγὴ; καὶ πῶς;

— Σφαῖρα πιστολίου ἔκοψε τὸ οὖς μου καὶ ἐπλήγωσε τὴν παρειάν μου.

— Θεέ μου! Μονομαχία;

— Ὁχι, κυρία! ἀποτυχοῦσα δολοφονία.

— Τίς;

— Ὁ μαρκήσιος Δεδιάνο.

Ἡ πριγκήπισσα ὠχρίασε καὶ ἐσιώπησεν. Ὁ δὲ Βροῦτος, καθήσας πλησίον αὐτῆς τῇ εἶπε:

— Κυρία, θὰ σὰς ἀποκαλύψω τι.

— Τί λέγεις; Βροῦτε;

— Κυρία, θὰ μὲ περιφρονήσῃτε βεβαίως καὶ θὰ ἔχητε δίκαιον· δὲν δικαιολογοῦμαι. Ἀλλ' οὐδέποτε θὰ μὲ περιφρονήσῃτε ὅσον ἐγὼ περιφρόνησα ἐμαυτὸν ἀφ' ἧς ἔθεσα τὸν πόδα εἰς τὸ καταγώγιον τοῦτο.

— Κύριε, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα προσβεβλημένη.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, μὴ παρεξηγήσῃτε τοὺς λόγους μου. Δὲν ἔχω πεῖραν τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἐὰν οἱ λόγοι μου σὰς προσβάλλωσιν, ἐστὲ βεβαία ὅτι ἡ καρδία μου σὰς ὑπολήπτεται βαθέως.

— Καὶ τίς εἶνε ἡ περὶ ἀδόξος αὕτη ἀποκάλυψις εἰς ἣν τόσον παρκδύως μὲ προετοιμάζετε ;

— Πρέπει νὰ ἀρχίσω πόρρωθεν, κυρία, διὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω ὅλην τὴν διαγωγὴν μου. Ἐχετε καιρὸν καὶ διάθεσιν νὰ μὲ ἀκούσῃτε σήμερον ;

— Ὅμιλεῖτε· ἔχω καιρὸν.

— Ἡμέραν τινα ἐκλήθην νὰ ἐπισκεφθῶ νεάνιδά τινα, ἣν ἄλλος τις ἰατρός ἐπεσκεπτετο καὶ ἐφόνευε, τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Ρουίξ δὲ Λαμάνδα. Ἡ νεάνις ἦτο ἔγκυος.

— Τίς ἦτο ὁ ἐραστής της ;

— Ὁ μακρήσιος Δεδιάνο.

— Ὁ ἄθλιος ! ἀνέκραξεν ἡ πριγκήπισσα

— Μετέβαλα τὴν θεραπείαν, καὶ ἡ νεάνις ἐσώθη ἐκ βεβαίου κινδύνου. Ὁ κόμης ἐξ εὐγνωμοσύνης βεβαίως, μὲ προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς του, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ σώσω καὶ τὴν τιμὴν, ὡς ἔλεγεν, ἀφοῦ τῇ ἔσωσα τὴν ζωὴν. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀφοῦ ἐμείναμεν μόνοι ἤκουσα τὰ σχέδιά του.

— Καὶ ποῖα ἦσαν τὰ σχέδια αὐτά ;

— Ἀδύνατον νὰ σὰς τὰ ἐκτυλίξω ὅλα. Συγκεφαλαιοῦνται εἰς τὸ ἐξῆς : «Λάθετε σύζυγον τὴν θυγατέρα μου, ἥτις εἶνε ὠρμία καὶ εὐγενής, καὶ ἐγὼ θὰ σὰς προστατεύσω καὶ θὰ σὰς δώσω λαμπρὰν θέσιν».

— Καὶ ἐνεδώκατε ;

— Ἐσκέφθην δύο ἡμέρας . . . συνεβουλεύθην φίλον τινά . . . καὶ ἐδέχθην συλλογιζόμενος, — ὅχι τὰ πλούτη καὶ τὸ ὄνομά της, — ἀλλ' ὅτι θὰ ἀποδώσω τὴν τιμὴν εἰς ἀπατηθεῖσαν κόρην, καὶ πατέρα εἰς τὸ γεννηθὲν σόμενον ὀρφανόν.

— Ἀόλας !

— Τρέχετε, πριγκήπισσα. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔπραττον ἡρωικὴν καὶ εὐγενῆ πράξιν προστατεύων τὴν δυστυχῆ ἐκείνην νεάνιδα. Ἀλλ' ὅ,τι ἔπρεπε νὰ μὲ φωτίσῃ ἐὰν εἶχον πεῖραν τοῦ βίου, ὅ,τι μ' ἐφώτισεν ἔπειτα, εἶναι οἱ ὁροι τοῦ συνοικεσίου.

— Καὶ τίνας ἦσαν ;

— Ὁ γάμος ἔπρεπε νὰ μείνῃ μυστικὸς καὶ νὰ ζήσω χωριστὰ ἀπὸ τῆς συζύγου μου.

— Χωριστά! — ἀνέκραξεν ἡ πριγκίπισσα, — καὶ ὑπηκούετε;

— Μάλιστα, πριγκίπισσα, καὶ εἶμαι εἰσέτι ξένος πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτήν.

Ἡ πριγκίπισσα τὸν ἡσπύσθη ἐνθουσιωδῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ὁ Βροῦτος ἐξηκολούθησεν:

— Τὴν ἐνυμφεόθην λοιπὸν, ἀλλ' ἡ Καικιλία δὲν με ἠγάπα, καὶ μοὶ τὸ εἶπε. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ δυστυχία μου... τὴν ἠγάπων! Ἡ ἀντίστασις τῆς μ' ἐσαγῆνευσεν. Ἐὰν με ἠγάπα ἴσως θὰ τὴν περιεφρόνουν.

— Ἐπειτα;

— Δὲν ἐτελείωσα. Μένει νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ χειρότερον, καὶ σᾶς παρκαλῶ, κυρία, νὰ ᾔσθε εὐσπλαγχνός πρὸς τὴν μεταμέλειάν μου.

— Ὁμιλεῖτε.

— Ὁ Ρουῖζ μοὶ ὠμίλησε κατ' ἀρχὰς μυστηριωδῶς πῶς περὶ τοῦ ἐργαστηρίου του. Ἐννόησα ὅτι ὑπῆρχέ τι τὸ σκοτεινόν. Ἐζήτησα, ἀπήτησα ἐξηγήσεις... καὶ τότε, ἀναγκασθεὶς, μοὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ δωματίου τούτου... περὶ ὑμῶν...

— Καὶ τί σᾶς εἶπε; ἀπαιτῶ ἔλην τὴν ἀλήθειαν.

— Θὰ τὴν εἶπω· ἀπεφάσισα νὰ ἐξιλεωθῶ διὰ πλήρους ἐξομολογήσεως. Τὸ δωμάτιον τοῦτο, κυρία, εἶνε τὸ εἰσόδημά του· προσπαθεῖ νὰ τὸ εὕρῃσκητε πάντοτε θελκτικόν. Φοβεῖται μήπως, εὕρισκους αὐτὸ κενὸν ἢ πληκτικόν, τὸ ἐγκαταλείψῃτε. Νὰ προσφέρῃ εἰς ὑμᾶς ἄνθρωπόν τινα συνδεδεμένον πρὸς ἐαυτὸν διὰ τῶν δεσμῶν τῆς συγγενείας, ἰδοὺ τὸ εὐφυὲς ἐπινόημα τῆς ἐμπορικῆς του διανοίας. Εἶνε φαῦλος καὶ φιλάργυρος, ἰδοὺ τὸ ἔγκλημά του. Τὰ ἰδικά μου εἶνε χειρότερα.

— Ἀς ἀκούσωμεν.

— Μοὶ ἐξήγησέ πῶς τὰς θεωρίας του περὶ ἀλληλεγγύης. καλύπτων τὸ ἀποτρόπαιον μέρος, ὅπερ μοὶ ἐφύλαττεν. Ὁ χαρακτήρ μου, τὸ γνωρίζετε, εἶνε φιλήδονος καὶ ἀσθενής. Ἦμην περίεργος νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὰ Ἐλευσίνια ταῦτα μυστήρια, ὡς γνήσιος ἐπαρχιώτης. Ἡμέραν τινὰ με ἐσύστησε πρὸς ὑμᾶς... ᾔσθε ἀσθενής...

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Ὁμιλήσαμεν. Σᾶς ἐξήτασα ὡς ἰατρὸς, οὐχὶ ὡς ἄνθρωπος.

— Ἀ! Καὶ σᾶς ἐφάνην πράγματι ἀσθενής;

— Μάλιστα, κυρία, πολὺ ἀσθενής. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἐξηκολούθησα νὰ θέλω νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Ἄλλως, θὰ ἐπληττα ὑμᾶς καὶ ἐμαυτόν. — Ἡ πριγκίπισσα, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς, οὐδεμίαν προφέρουσιν λέξιν. Ὁ Βροῦτος ἐξηκολούθησεν:

— Μάλιστα, κυρία, ᾔσθε ἀσθενής. Ἡ ἀσθένειά σας, νευρικὴ, ἔχει ἐν τῇ νοσολογίᾳ ὄνομά τι, τὸ ὁποῖον δὲν σᾶς ἐπαναλαμβάνω. Διέγνωσα τὴν ἀσθένειάν σας ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας καθ' ἣν σᾶς εἶδον, τὴν ἐμελέτησα,

καὶ ἡσθάνθην τύψιν συναιδότος, διότι σὰς συνεβούλευσα ὡς ἀντιρρόμακον μαρκήσιον τινὰ ἢ Ἐλβετὸν ταγματάρχην. Ἐδέχθην τὸν ἔρωτά σας ὡς μυστικὸν τῆς ἐπιστήμης μου, ὡς δόγμα πίστεως. Καθ' ἡμέραν ἔπασχον δι' ὅ,τι ἔπραττον, ἀλλὰ παρηγορούμην συλλογιζόμενος ὅτι σὰς ἐθερέπευον. Τὸ ἔγκλημά μου εἶνε ὅτι σὰς ἐλυπήθην καὶ δὲν σὰς ἠγάπησα. Μετεχειρίσθην τὴν ἀτιμίαν ὡς ἤθελον εἰς ἄλλας ἀσθενείας μεταχειρισθῇ τὸ πρωσικὸν ὅξυ ἢ τὸ ἀρσενικόν.

— Καὶ διατί ἐσιωπήσατε μέχρι σήμερον;

— Διότι, κυρία, ἐὰν ἀπεσυρόμην, οἱ μαρκήσιοι καὶ οἱ ταγματάρχαι ἤθελον σὰς μεταχειρισθῇ ἐλκυστῶς, σὰς ταπεινώσῃ, σὰς ἐγκυτταλείψῃ. . . Μ' ἐννοεῖτε, κυρία;

— Ἐξακολουθεῖτε σὰς κρίνω.

— Ἐκρίνα ὁ ἴδιος ἐμαυτὸν, κυρία, καὶ ἦλθον νὰ σὰς κοινοποιήσω τὴν ἀπόφασίν μου.

— Τὴν ἀπόφασίν σας;

— Μάλιστα, κυρία. Δύο σφαῖραι πιστολίου, δι' ὧν ἐπληρώθην πρὸ ὀλίγου. . .

— Τί σημκίνει αὐτό;

— Νύκτα τινὰ μοὶ ἔφεραν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τὸν μαρκήσιον Δεδιάνο πληγωθέντα ἐν μονομαχίᾳ. Ἐγνώριζον τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Εἶχε διαφθεῖρει τὴν νεάνιδά, ἥτις ἔγεινε ἔπειτα σύζυγός μου. Εἶχο ἀπκγάγει τὴν θυγατέρα τοῦ στενωτέρου φίλου μου, ἣν ἔμελλον νὰ συζευχθῶ καὶ ἣν ἀγαπῶ εἰσέτι ὡς ἀδελφήν, ἐνῶ αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ, ἴσως δι' ἄλλου ἔρωτος. . . .

— Τὸ ὄνομά της;

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς. Ὁ μαρκήσιος εἶχε πληγώσῃ ἐν ἀτίμῳ μονομαχίᾳ τὸν πατέρα τῆς νεάνιδος αὐτῆς, καὶ ὁ πατήρ αὐτὸς εὗρίσκετο ἐν τῇ φυλακῇ. Δὲν εἶχον δίκαιον μισθῶν αὐτόν; . . . Ἀλλὰ τὸν φέρουσι πληγωθέντα πρὸς με. Ὁ ἱατρὸς ἐπισκιάζει ἐν ἐμοὶ τὸν ἄνθρωπον. Βλέπω ἐν αὐτῷ μόνον τὸν ἀσθενῆ, ἐν καθῆκον νὰ ἐκπληρώσω . . . καὶ τὸν ἱατρεύω.

— Εὐήθη!

— Ἐχετε δίκαιον. Ὁ μαρκήσιος, καταδιωκόμενος παρὰ τῆς ἀστυνομίας, εὗρεν ἀσφαλὲς ἄσυλον ἐν τῇ ἐπκύλει τοῦ πρίγκηπος τῆς Κασέρτης, ὅπου μὲ προσεκάλεσεν. Εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ πικρεκλήθην ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου νὰ περιμείνω ἐπ' ὀλίγον, διότι ὁ μαρκήσιος ἐδέχετο ἐπισκεψίν τινά. Ἐπερίμενα ἡμίσειαν ὥραν, ταρχθεὶς ὑπὸ θλιβερᾶς προσοσθήσεως. . . . Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ γυνή τις κεκαλυμμένη, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ μαρκησίου. Δὲν μὲ εἶδον. Ἡ καρδίκα μου ἔπαλλε σφοδρά. Ἀποχαιρετίζουσα τὸν μαρκήσιον ἡ γυνὴ ἤ-

γείρε ὀλίγον τὴν καλύπτραν τῆς, ἵνα τὸν φιλήσῃ. Ἠγέρθην βίχως . . . εἶχον ἀναγνωρίσει τὴν Καικιλίαν, τὴν σύζυγόν μου. Ὁρμησά κατὰ τοῦ μαρκησίου . . . ἀλλὰ δύο σφικτῆρι ἐσχίσαν τὴν ἐπίδερμίδα τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἐπλήγωσαν τὸ οὖς εἰς τὴν παρειάν μου. Οἱ ὑπηρέται εἰσελθόντες μὲ ἔρριψαν ἐκ τῆς κλίμακος, ἵσως διὰ νὰ προφυλάξωσι τὸν κύριόν των ἀπὸ ἐγκλήματος. Ἐφυγον . . . καὶ ἰδοὺ με !

— Θεέ μου ! καὶ γίνονται τοιαῦτα ἀτιμωρητὲι ἐν Νεαπόλει ;

— Δύο μόνον πράγματα δὲν γίνονται ἀτιμωρητὲι ἐν Νεαπόλει, κυρία, νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ ποθῇ τὴν ἐλευθερίαν ! Ἀλλ' ὅς τελειώσωμεν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο συμβεβηκὸς διέσχισε τὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου πέπλον. Ἀπὸ τῆς χθὲς ἐξετάζω τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δικηγόγῃν μου, καὶ δὲν εὐρίσκω ἓνα καλὸν λόγον, ἵνα τὴν δικαιολογήσω πρὸ τῆς συνειδήσεώς μου. Χθὲς, ἤμην ἔτι ἀπλοῦς τις ἐπαρχιώτης, καὶ ἠδύνατό τις νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Σήμερον, ὅτε γνωρίζω ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν πράξεών μου, θὰ ἤμην ἄθλιος εἰς ἐξηκολούθουν. Περιφρονῶ πολὺ ἑμαυτὸν, καὶ θέλω νὰ ἀπαλλαχθῶ τῆς περιφρονήσεως τῶν ἄλλων. Χαίρετε, κυρία !

Ὁ Βρούτος ἠγέρθη ἵνα ἐξέλθῃ. Ἡ πριγκήπισσα ἔλαβε τὴν χεῖρά του, καὶ τῷ εἶπε :

— Περιμένετε μέχρι τῆς αὔριον. Σᾶς ὀφείλω μίαν ἀπάντησιν.

— Θὰ σᾶς ὑπακούσω, Κυρία.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Βρούτος, ἤγειρεν ἤδη τὸ παρκαπέτασμα τῆς θύρας ἵνα ἐξέλθῃ, ὅτε ἡ πριγκήπισσα τῷ εἶπεν ἀφελῶς :

— Ἰατρὲ, τὸ κυνάρίόν μου προσεβλήθη ἐξ ὑδροφοβίας. Ὅταν ἔλθητε αὔριον, σᾶς παρκαλῶ νὰ μοι φέρήτε τὸ φιαλίδιον τοῦ πρωτοικοῦ ὀξέος.

Ὁ Βρούτος ἀποχαιρετήσας ἐξῆλθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΠΑΓΕΤΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον ἔκτοτε. Τὰ συμβάντα βυθίζουσι πρὸς τὴν λύσιν των.

Ὁ πατὴρ τοῦ Βρούτου καὶ ἡ Χελώνη ἀπεβίωσαν.

Ὁ μαρκήσιος Δεδιάνο, ἀπαγαγὼν τὴν Καικιλίαν, τὴν ἐφόνευσεν ἐν στιγμῇ μέθης καὶ ἔφυγεν εἰς Παρισίους.

Ὁ κύρ Γαβριήλ, πλουτίσας τὸ δρχματολόγιόν του διὰ νέων κωμωδιῶν, ἐξακολουθεῖ ἐνθουσιάζων τὸν λαὸν τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ Βρούτος γενόμενος μελαγχολικώτατος, ἔπαυσε βλέπων τὸν κόμητα Ρουττῆ, ἀλλὰ παρκαμένει πάντοτε ἱατρὸς τῆς Αὐλῆς.

Ὁ λοχίας Τάκαμε θάλασσα, συλληφθεὶς κατὰ τὴν νύκτα τῆς μονομαχίας, εὐρίσκατο εἰτέτι εἰς τὰς φυλακάς, ἐνθὰ περιέμενε τὴν ἡμέραν τῆς δίκης.

Ἡ Ὀνδίνα, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Δονιζέτη καὶ τοῦ πρίγκηπος de Joinville, κατέβηκε πᾶσαν προσπάθειαν ἐν Παρισίοις ὅπως ὁ λοχίας Τάκαμε θάλασσα ἀναγνωρισθῇ ὡς συνταγματάρχης τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ, ἐπομένως, ὡς γάλλος πολίτης.

Ἡ δίκη τοῦ ἐλάμυνε δικασταίς διεθνούς ζητήματος. Ἡ πρὸς τὸν συνταγματάρχην διαγωγή τῆς νεαπολιτανικῆς κυβερνήσεως προσέβηκε τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν, τὴν ἠθικὴν, τὴν δικαιοσύνην, καὶ—ὡς ἔλεγεν ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας—τὰς διεθνεῖς συμβάσεις, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἡ νεαπολιτανικὴ Κυβέρνησις ὑπεχρεοῦτο νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς στρατιωτικοὺς βχθυοὺς τοὺς ὁποίους εἶχον χορηγήσει οἱ γάλλοι Μονάρχαι. Καὶ οἱ μὲν πρεσβευταὶ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ρωσίας ὑπερήσπιζον τὴν βουρβωνικὴν κυβέρνησιν, οἱ πρεσβευταὶ δὲ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Πρωσίας, καὶ τοὶ διπλωματικῶς μείναντες οὐδέτεροι, συνεμερίζοντο τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ γάλλου πρεσβευτοῦ.

Ὁ Βασιλεὺς, μεριμνῶν περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας του, εἶχε διατάξει νὰ ἐπιταθῶσιν αἱ κατὰ τοῦ συνταγματάρχου αὐστηρότητες. Ἡ ἀστυνομία ἐπέβλεπε τοὺς συχνάζοντας εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβεῖαν. Ὁ ἐρεθισμὸς προήγγελλε σπουδαίας ταραχάς.

Τὰς ταραχὰς ταύτας ἐπέτεινεν ἡ ἀπόφασις τοῦ συνταγματάρχου, δηλώσας ὅτι οὐδένα δέχεται συνήγορον, ἀλλ' ὅτι θὰ ὑπερκαπίσῃ αὐτὸς ἑαυτόν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶχε συνταράξει τὸν Πρόεδρον, τὸ δικαστήριον καὶ τὴν Αὐλὴν. Καὶ, πράγματι, πῶς νὰ ἀποστομώσῃ τις ἄνθρωπον ὑπερκαπίζοντα ἑαυτὸν καὶ διηγούμενον εὐσχήμως καὶ ἀξιοπρεπῶς ἱστορικὰ γεγονότα; Τὰ γεγονότα δὲ ταῦτα ἐφοδεῖτο ἡ Αὐλή. Ἡδύνατο ὁ Πρόεδρος νὰ ἀπαγορεύσῃ τὸν λόγον εἰς κατηγορούμενον, ὅστις εἶχε κατακτήσει τὰς συμπαιχίας τοῦ ἀκροατηρίου, ἐνδεδυμένον μὲν τὴν πτωχὴν στολὴν τοῦ λοχίου, ἀλλὰ φέροντα τὸ παράσημον τὸ ὁποῖον τῷ ἐνεχείρισεν αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ δεικνύοντα τὸ δίπλωμα τοῦ συνταγματάρχου καὶ τὸν τίτλον τοῦ Βαρώνου;

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως ἐπλησίαζε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ ἐδιπλασιάζετο. Νέον τηλεγράφημα ἀνησύχησε τὴν Αὐλὴν. Ὁ ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴς τῆς Νεαπόλεως εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ αἰδοὺς Ὀνδίνα ἐπέστρεφεν εἰς Νεάπολιν κομίζουσα εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων—ἔλεγε—δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ περιεχόμενον, ἀλλ' εἶχεν ἀφορμὰς νὰ θεωρῇ ὡς σπουδαιοτάτας.

Τί ἐμπεριείχον αἱ ὑπὸ τῆς Ὀνδίνας κομισθεῖσαι πρὸς τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας ἐπιστολαί;

Τὴν ἐπιούσαν ὁ πρεσβευτὴς παρουσιάσθη εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν καὶ τῷ ἀνήγγειλεν·

1ον. Ὅτι ὁ τοῦ πολέμου ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας ἀνεγνώριζε τῷ κ. Πέτρῳ Κολίνῃ τὸν βαθμὸν συνταγματάρχου, τοῦ ὁποῖου ἡξιώθη κατὰ τὴν ἐν Βατερλώ μάχην, τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὃν ὁ Ναπολέων τῷ εἶχεν ἀπονείμει ἰδιοχείρως, καὶ τὸν τίτλον τοῦ Βαρῶνος.

2ον. Ὅτι ἀφοῦ ὁ Βαρῶνος Κολίνης ἀνεγνωρίσθη ὡς συνταγματάρχης τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐλογίζετο, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς γάλλος πολίτης, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐπροσπατεύετο ὑπὸ τῆς Γαλλίας.

3ον. Ὅτι, ἐκ κατὰθέσεως τοῦ μαρκησίου Δεδιάνο, ἐφάνετο ὅτι ὁ συνταγματάρχης, προσβληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, εἶχεν ἀπλῶς ὑπερασπίσει ἑαυτόν· τοῦθ' ὅπερ οὐδεμίαν νομοθεσίαν δύνανται νὰ ἀπαγορεύσῃ, καὶ

4ον. Ὅτι ἡ κατὰδίκην τοῦ συνταγματάρχου ἦτο ἀθάίρετος καὶ μυστρά· πρᾶξις, ἣν ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐδέχετο, ζητοῦσα ἠθικὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν γενομένην προσβολὴν πρὸς ἑαυτὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἑνὸς τῶν μελῶν τοῦ στρατοῦ τῆς. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας προσέθετεν ὅτι ἐὰν ὁ συνταγματάρχης Κολίνης δὲν ἀπεφυλακίζετο, ἤθελεν—ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας—διαμαρτυρηθῇ ἐπὶ οἰκοδόμητον κατὰ γάλλου πολίτου ἀδικίαν.

Ὁ βασιλεὺς ἐμείνετο.

Ὁ συνταγματάρχης ἐμελλε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ἐπαύριον.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς εἰς Νεάπολιν ἀφίξεώς της ἡ Ὀνδίνικα ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης. Ἐπὶ τούτῳ ἐξεπλάγη μέγας, διότι ἐγνώριζε πόσον ἐμισεῖτο ἐν τῇ Αὐλῇ.

Ἡ Βασίλισσα, μαθοῦσα τοὺς ἐν Παρισίοις θριαμβοὺς της, τὴν παρκαλεῖ νὰ ψάλλῃ εἰς τὴν Αὐλὴν, ἐνώπιον αὐτῆς καὶ τῶν θυγατέρων της.

Ἡ Ὀνδίνικα δέχθη.

Τὴν 8ην ὥραν τῆς ἐσπέρας τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας ἀμὰξά τῆς Αὐλῆς ἦλθε νὰ τὴν παραλάβῃ.

Εἰσήχθη ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βασιλίσσης, ἣτις τὴν περιέμενε μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτῆς καὶ τινων κυριῶν τῆς Τιμῆς.

Ἡ Βασίλισσα Οὐρράκα, καίπερ Ἰσπανίς, προὔπάντησε τὴν αἰδὸν, καὶ τὴν ὑψαρίστησε διότι εἶχεν ἔλθει.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, ἀνέγνωσα ἐν ταῖς ἐφημερίσι τόσα θαυμάσια περὶ τῆς φωνῆς σας, ὥστε ἐπεθύμησα νὰ παρᾶσχῶ εἰς τὰς βασιλόπαιδας καὶ εἰς ἑμαυτὴν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας ἀκούσωμεν.

— Ὡς ἡμεῖς εὐτυχῆς, ἀπεκρίθη ἡ Ὀνδίνικα, ἀσπάζομένη τὴν χεῖρα τῆς Βασιλίσσης, ἐὰν δυνηθῶ νὰ προξενήσω εἰς τὴν Μεγαλειότητά σας τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἀναμένει.

Ἡ βασίλισσα τῇ εἶπε νὰ καθήσῃ παρ' αὐτῇ καὶ τῇ ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεις τινὰς περὶ τῶν γονέων καὶ τοῦ βίου της, εἰς ἃς ἡ Ὀνδὶνα ἀπήντησεν εὐσχημόνως. Μετὰ τὰ ἀναψυκτικὰ, ἡ βασίλισσα, ὠδήγησε τὴν Ὀνδίναν εἰς μικράν τινα αἴθουσαν ἐν ᾗ παρέκειτο κομψότατον Βιενναῖον κλειδοκύμβαλον.

Ἡ Ὀνδὶνα ἠρώτησε τὴν βασίλισσαν ποίαν μουσικὴν προετίμα, ἂν ἡγάπα τὸν Βελλίνην ἢ τὸν Μερκαδάντην, τὸν Βέρδην ἢ τὸν Μάγερβερ.

— Ὅλους, καὶ οὐδένα—εἶπεν ἡ βασίλισσα. Ἀγαπῶ πᾶν ὅ,τι εἶνε ὠραῖον τρυφερὸν, μελωδικόν. Μουσικὴ, μὴ οὖσα γλυκεῖα καὶ μελωδική, δύναται νὰ ᾔνοι-ὠραῖα, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ εὐφυὲς συρραφὴ ἤχων. Καὶ αἱ Ἀμαζόνες ἦσαν ὠραῖαι, ἀλλὰ δὲν ἦσαν γυναῖκες.

— Ἐπράξα καλῶς λοιπὸν, ἐλθοῦσα ἄνευ βιβλίων μουσικῆς. Ἐχω ὁλόκληρον μουσικολόγιον ἐδῶ, εἶπε φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας.— Ἡ καρδία θὰ μοὶ ὑπαγορεύσῃ τὸ ἄσκη, καὶ θὰ πύσω μόνον ὅταν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ διατάξῃ νὰ σιωπήσω.

Ἐκάθισε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἤρχισεν.

Δὲν ἤξεύρω τί ἔψαλε. Ἀησμονοῦσα ποῦ εὐρίσκετο, ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς τῆς θεᾶς τῆς μουσικῆς, ἡ Ὀνδὶνα ἐπέτα εἰς τὸν ἰδανικὸν κόσμον. Ἐκ τοῦ Κουρέως εἰς τὴν Σεμιράμιδα, ἐκ τοῦ Ὀθέλλου εἰς τὴν Νόρμαν ἐκ τῆς Λουκίας εἰς τὴν Ὑπνοβάτιδα, ἐκ τῆς Σαπφούς εἰς τὴν Αἰνδαρ καὶ ἀπαινθίζουσα πᾶν ὅ,τι εὔρε γλυκὺ καὶ τρυφερὸν, ἐνθουσιῶδες καὶ ὠραῖον, συνήνωσε τὰ πάντα εἰς μελωδικωτάτην ἀνθοδέσμην.

Ἡ βασίλισσα, ἐνθουσιασμένη, τὴν ἡσπάζετο εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἀνέκραξε· — Ἄτώρα ἐννοῶ διατί πᾶς τις σπεύδει νὰ ἐκτελῇ τὰς ἐπιθυμίας σας. Ζητήσατέ μοι τὸν οὐρυνόν, καὶ σᾶς τὸν δίδω!

— Ἡ εὐχαρίστησις τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος εἶνε ὁ μεγαλείτερός μου θρίαμβος, ἀπεκρίθη ἡ Ὀνδὶνα.

Ἐφερον τὸ τέιον. Ἐπειδὴ δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα καθ' ἣν αἱ βασιλόπαιδες ἀπεχώρουν, ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης ἀκολουθούμεναι ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς. Ἡ βασίλισσα ἔμεινα μόνη μετὰ τῆς Ὀνδίνας. Ὡμίλησαν περὶ τῶν Παρισίων.

Ἡ προσήνεια τῆς βασιλίσσης, ἐνεθάρρυνε καὶ ἐσαγήνευσε τὴν Ὀνδίναν, φύσει εἰλικρινῇ καὶ εὐθυμον. Εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ λόγου της, ἡ Ὀνδὶνα ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν βασίλισσαν πολλὰ μυστικά τοῦ ἰδιαιτέρου βίου τῶν αἰδῶν, τῇ εἶπε ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦτο πατὴρ της, καὶ ὡμολόγησεν ὅτι ἡγάπα τὸν Βροῦτον.

— Καὶ ὁ ἱατρός μου σᾶς ἀγαπᾷ, δεσποινίς ; — ἠρώτησεν ἡ Οὐρράκα μετ' ἀγαθότητος.

— Οὐδέποτε ἀντηλλάξαμεν λέξιν ἔρωτος. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἀμφοτε-

ροι γνωρίζομεν ὅτι ἡγχαπήθημεν πάντοτε. Ὅτε συνηντήθημεν κατὰ πρῶτον, ἐγνωρίζομεθα ἤδη πρὸ αἰῶνος.

— Καὶ ὁ Βροῦτος γνωρίζει ὅλα αὐτά; αἰσθάνεται καὶ αὐτὸς ὅ,τι ὤμας;

— Φαντασθῆτε, ὅτι χωρὶς νὰ μοὶ εἶπῃ ποτὲ λέξιν ἐκ τῶν προφερομένων συνήθως εἰς τὰς νεάνιδας, ὁ Βροῦτος ἠτοίμασε τὰ πάντα, καὶ προτίθεται νὰ ἔλθῃ πρὸς με, λέγων μοι: — Ἑλένη, ἰδοὺ ὁ πατήρ σου, ὃς συζευχθῶμεν. — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης παρεσκευάσθην καὶ τὸν περιμένω διὰ νὰ τῷ εἰπῶ: « — Ναι, θὰ συζευχθῶμεν τὴν Κυριακὴν». Ἐὰ σῶματά μας ἀνῆκον εἰς ἄλλους, Μεγαλειοτάτη, ἀλλ' ὄχι καὶ αἱ καρδίαι μας. Ὁ Βροῦτος καὶ ἐγὼ οὐδέποτε φίλημα ἀντηλλάξαμεν, καὶ ὁμῶς ἐγεύθημεν ὅλας τὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος!

Ἡ Βασίλισσα ἠρυθρίκασε τὸ αἷμα ἀνῆλθε εἰς τὰς παρειάς της. Ἐκτόπησε τὸν κώδωνα, καὶ ὁ Ρουῖζ παρουσιάσθη.

— Ἀνοιξε τὸ παράθυρον, καὶ φέρε' μας παγωτὰ, τῷ εἶπε.

Ἐξερχομένου τοῦ Ρουῖζ, ἐπορεύθη πρὸς τὸ ἐρμάριόν της, ἤνοιξε θήκας τινὰς, ἐζήτησέ τι, καὶ ἐξήγαγε περιδέραιον. Ἐζήτηται εἰσέτι, ὅτε ὁ Ρουῖζ ἐπέστρεψε φέρων δίσκον μὲ παγωτὰ ἐκ βυσσίνου.

Ἡ βασίλισσα, ἔχουσα πάντοτε τὸ πρόσωπον ἐστραγγμένον πρὸς τὸ ἐρμάριον, ἔλαβεν ἐκ τοῦ δίσκου ἓν παγωτὸν, τὸ ἔρριψεν εἰς πατήριον ὕδατος καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Ὀνδίναν.

— Κόρη μου, τῇ εἶπε, θὰ λάβῃς ποτὲ ὀραιοτέρους ἀδάμαντας. Ἀλλὰ φέρεσε καὶ αὐτὸ τὸ βραχιόλιον εἰς ἀνάμνησίν μου, καὶ πῖε αὐτὸ τὸ παγωτὸν νὰ δροσισθῇς.

Ἡ Ὀνδίνα τὴν κῦχαρίστησεν εὐσεβῶς, περιεβλήθη τὸ περιδέραιον, ἀφ' οὗ τὸ ἐφίλησε καὶ ἔπιε τὸ παγωτόν.

Ἐκάθησαν πάλιν ὁ Ρουῖζ ἐξῆλθε καὶ ἡ διακοπεῖσα συνδιάλεξις ἐπανελήφθη.

Μετ' ὀλίγον, ἡ Ὀνδίνα ἠσθάνθη παγετὸν διερχόμενον τὰ ὀστέα της. Ἡ ἔψις της παρήλλαξεν, ἡ φωνὴ διεκόπη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν.

— Συγγνώμην Μεγαλειοτάτη, ἐψιθύρισε, δὲν εἶμαι καλά.

Ἡ Βασίλισσα τετραγμένη, ἔκρουσε τὸν κώδωνα. Ὁ Ρουῖζ ἐφάνη.

— Φέρε αὐτὴν τὴν νεάνίδα ἐπὶ τῆς κλίνης, τῷ εἶπε, ἡ θερμότης τὴν ἐβλάψεν.

Ὁ Ρουῖζ, λαβὼν τὴν Ὀνδίναν ἐπὶ τῶν χειρῶν, τὴν ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Βασίλισσης.

— Ἐνα ἱερέα, ἓνα ἱατρὸν, ἐφέλλισεν ἡ Ὀνδίνα.

— Δὲν εἶναι τίποτε, κόρη μου, δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡ Βασίλισσα. Ἡσυχάσατε. — Ρουῖζ, ἄνοιξε τὰ ἄλλα παράθυρα.

— Ἐνα ἱερέα, ἓνα ἱατρὸν, Μεγαλειοτάτη! ἐφέλλισε πάλιν ἡ δυστυχής.

— Ρουίτζ, στείλε νὰ φωνάξουν τὸν ἱατρὸν Βροῦτον. — Ἡσύχασε, κόρη μου· εἶνε ἡ θερμότης.

Καὶ, ταῦτα λέγουσα ἡ Βασίλισσα, ἐξεκούμβωσε τὸν στηθόδεσμον τῆς Ὀνδίνης. Εἶτα, θέσασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, δὲν ἠσθάνθη εἰμὴ ἀδιάκριτον τινὰ ψίθυρον. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της εἶχον ἀνοιχθῇ ὑπερβολικῶς, αἱ δὲ χεῖρές της ἦσαν κἀθιδροὶ καὶ ψυχραί.

Ἡ Βασίλισσα ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου.

Μετ'ὀλίγα λεπτὰ ὁ Ρουίτζ ἐπὶ κληθὲν ἀγγέλλων ὅτι ὁ Βροῦτος ἔρχεται.

— Πολὺ ἀργά! — ἐψιθύρισεν ἡ Ὀνδὶνα προσπαθοῦσα ματαίως νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης. Καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Βροῦτος εἰσέρχεται. Ἡ Βασίλισσα τῷ δεικνύει τὴν κλίνην καὶ τὴν ἀσθενῆ. Ὁ Βροῦτος ἀναγινώρξει τὴν Ἑλένην, τρέχει πρὸς αὐτήν, τὴν παρατηρεῖ τρέμων, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν της καὶ, διὰ νὰ τὴν ἴδῃ καλλίτερον ζητεῖ ἐν κηρίον ἐκ τῆς πλησίον τραπέζης. Ἀλλὰ βλέπει ἐπ' αὐτῆς ἐν φιαλίδιον . . . τὸ φιαλίδιον τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε φέρει εἰς τὴν πριγκίπισσαν de Kerson διὰ τὸ κυνέριόν της . . . ἐννοεῖ τὰ πάντα, ἐκβάλλει φωνὴν τρόμου καὶ, γονυπετῶν πρὸ τῆς Βασιλίσσης, ἐκφωνεῖ ἀπελπιστικῶς «Χάριν!»

Ἡ Βασίλισσα τὸν θεωρεῖ ἐκπληκτος, ὡς μὴ ἐννοοῦσα· εἶτα διὰ φωνῆς ψυχρᾶς:

— Χάρις; . . . ναί, ἱατρέ . . . προσευχηθῆτε· ὁ θεὸς θὰ σᾶς εὐσπλαγχνισθῇ. Καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ρουίτζ.

Ἡ Ὀνδὶνα δὲν ἔζη πλέον.

Ἐκτοτε τὸ ἐκ βυσσίνου παγωτὸν ὠνομάσθη ἐν Νεαπόλει τὸ Παγωτὸν τῆς Βασιλίσσης.

Α. Φραδασίλης

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΤΩΛΙΚΩ ΓΕΩΛΟΓΙΚΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Παρακαλέσαντες τὸν καθηγητὴν κ. Α. Χρηστομάνον νὰ ἐκθέσῃ ἡμῖν τὴν γνώμην του περὶ τοῦ ἐσχάτως ἐν Αἰτωλικῷ παρατηρηθέντος γεωλογικοῦ φαινομένου, ἐλάβομεν παρ' αὐτοῦ τῆς ἐξῆς σημείωσιν, ἣν ἄσμενοι δημοσιεύομεν.

Ἀξιότιμε φίλε,

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων δημοσίευσιν τοῦ ἐν Αἰτωλικῷ παρατηρηθέντος τὴν 3ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. περιέργου φαινομένου